

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2019 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., działając na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił A. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 sierpnia 2019 roku do 17 sierpnia 2019 roku.

W uzasadnieniu decyzji, organ rentowy wskazał, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy, powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy, powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Organ rentowy uznał, że tytuł ubezpieczenia chorobowego A. J., ustał w dniu 31 lipca 2019 roku, a po ustaniu ubezpieczenia ze wskazanego wyżej tytułu ubezpieczony kontynuował wcześniej podjętą pracę zarobkową tj. działalność gospodarczą. W związku z powyższym, organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony nie ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia 17 sierpnia 2019 roku.

Ubezpieczony, w dniu 30 sierpnia 2019 roku, złożył odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do spornego zasiłku od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia 17 sierpnia 2019 roku.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, w punkcie pierwszym - zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. J. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 sierpnia 2019 roku do dnia 17 sierpnia 2019 roku, a w punkcie drugim - oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia:

A. J., do dnia 31 lipca 2019 roku, podlegał ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.. Od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 5 sierpnia 2019 roku A. J. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. W ramach przedmiotowego zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym. W ramach prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczony nie był zgłoszony do ubezpieczenia chorobowego. Ubezpieczony stał się niezdolny do pracy od dnia 1 maja 2019 roku do dnia 31 października 2019 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie kluczowym było ustalenie, czy osobowa niezdolna do pracy po ustaniu obowiązkowego tytułu ubezpieczenia chorobowego traci prawo do zasiłku chorobowego, jeżeli nie przystąpiła do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Problem ten sprowadza się do kwestii czy osoba zainteresowana w razie kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres trwania niezdolności do pracy przypadającej po ustaniu ubezpieczenia chorobowego, czy tylko za tę jego część, w trakcie której podjął lub kontynuował działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej pozbawia prawa do zasiłku chorobowego jedynie za taki okres po ustaniu zatrudnienia, w którym dana osoba kontynuuje lub podejmuje wykonywanie działalności stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby, ale nie okres po ustaniu zatrudnienia, w którym nie występują okoliczności przewidziane w punkcie 2 tego przepisu. Wynika z tego, że odwołujący nie miał prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, dlatego że w świetle prawa kontynuował działalność zarobkową po ustaniu zatrudnienia do dnia 5 sierpnia 2019 roku, ale prawo to „odzyskał” od dnia 6 sierpnia 2019 roku, kiedy zaprzestał kontynuacji działalności zarobkowej i nadal spełniał przesłanki do realizacji prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Niezdolność do

pracy A. J., powstała w czasie trwania tytułu ubezpieczenia, i była nie przerwana do dnia 31 października 2019 roku, a w stosunku do odwołującego, nie występowały żadne negatywne przesłanki warunkujące utratę prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia, w szczególności od dnia 6 sierpnia 2019 roku do dnia 17 sierpnia 2019 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego, bezspornym w sprawie było, że obowiązkowe pracownicze ubezpieczenie A. J. ustało z końcem 31 lipca 2019 roku, to jest o godzinie 24:00. Natomiast powstanie tytułu dalszego podlegania ubezpieczeniu chorobowemu w związku z równoczesnym prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej wymagało uwzględnienia, że od dnia 1 sierpnia 2019 roku działalność ta została wyrejestrowana. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których taka działalność nie była wykonywana. W ocenie Sądu Rejonowego odwołujący nie powinien być pozbawiony świadczeń chorobowych za cały okres po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego, to jest za okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w którym jako osoba uprawniona do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia nie uzyskiwała żadnych dochodów.

W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy wobec ustalenia - spełnienia przesłanek art. 4 ust 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy zasiłkowej na podstawie art. 477 14 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego od dnia 6 sierpnia 2019 roku do dnia 17 sierpnia 2019 roku, oddając odwołanie na podstawie art. 477 14 § 1 k.p.c. za okres od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia 5 sierpnia 2019 roku, kiedy wnioskodawca prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą.

Apelację od powyższego orzeczenia, złożył **organ rentowy**, zaskarżając powyższy wyrok w pkt 1 i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego tj.

art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2017r., poz. 1368) poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo kontynuowania działalności zarobkowej stanowiącej tytułu ubezpieczenia chorobowego. Wskazując na te zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w pkt 1 i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 20.08.2019 r. w całości.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że Sąd Rejonowy dokonując powyższego rozstrzygnięcia, powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.06.2012 r. sygn. I UK 13/12 oraz na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.10.2018 r. sygn. III UZP 5/18 podzielając zawarte tam stanowisko, że zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub jest faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których taka działalność nie była wykonywana.

Skarżący wskazał, że nie podziela oceny prawnej dokonanej przez Sąd Rejonowy. W ocenie skarżącego przyjąć należy, że prowadzona przez wnioskodawcę działalność gospodarcza do dnia 06.08.2019 r. po ustaniu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego z tytułu stosunku pracy stanowi działalność zarobkową w rozumieniu przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Kontynuacja prowadzenia działalności gospodarczej po rozwiązaniu stosunku pracy stanowi zatem negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy, jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Organ rentowy podniósł, że treść art. 13 tzw. ustawy zasiłkowej nie daje podstaw do przyjęcia – jak zrobił to Sąd Rejonowy, że kontynuowanie działalności zarobkowej, o której mowa w tym przepisie, będącej tytułem do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym, pozbawia osobę zainteresowaną zasiłku chorobowego tylko za okres, w ciągu, którego aktualizuje się przesłanka opisana w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna. Zaskarżony wyrok nie jest prawidłowy.

Zgodnie z brzmieniem **art. 13 ust. 1 pkt 2** ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Zgodzić się, zatem, trzeba ze skarżącym, że prowadzona przez wnioskodawcę działalność gospodarcza, do dnia 06.08.2019 r., po ustaniu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego z tytułu stosunku pracy, stanowi działalność zarobkową, w rozumieniu przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Kontynuacja prowadzenia działalności gospodarczej po rozwiązaniu stosunku pracy, stanowi negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego, za okres po ustaniu stosunku pracy, jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r. I UK 626/12 LEX nr 1408145).

Podnieść należy, że treść art. 13 tzw. ustawy zasiłkowej nie daje podstaw do przyjęcia – jak zrobił to Sąd Rejonowy, że kontynuowanie działalności zarobkowej, o której mowa w tym przepisie, będącej tytułem do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym, pozbawia osobę zainteresowaną zasiłku chorobowego tylko za okres, w ciągu którego aktualizuje się przesłanka opisana w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy. Sąd Okręgowy zgadza się z opinią organu rentowego, że treść art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy może być interpretowana jedynie w ten sposób, że wskutek kontynuowania działalności będącej tytułem do objęcia dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym przez osobę uprawnioną do zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia chorobowego w okolicznościach opisanych art. 7 ustawy, zasiłek chorobowy nie przysługuje za cały okres niezdolności do pracy po ustaniu ubezpieczenia, bez względu na czas trwania negatywnej przesłanki.

Sąd Rejonowy, dokonując rozstrzygnięcia, w niniejszej sprawie, powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.10.2018 r. sygn. III UZP 5/18, w którym to wyroku Sąd Najwyższy przyjął stanowisko, że kontynuowanie działalności zarobkowej, będącej tytułem do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym, pozbawia osobę zainteresowaną zasiłku chorobowego tylko za okres, w ciągu którego aktualizuje się przesłanka opisana w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy. Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego i przychyliła się w tym zakresie do opinii organu rentowego, zgodnie z którą powołana wyżej uchwała Sądu Najwyższego zapadła w określonym, bardzo specyficznym stanie faktycznym, który zupełnie nie przystaje do realiów niniejszej sprawy. W powołanym judykacie, Sąd Najwyższy wskazał, bowiem, że kontynuowanie umowy zlecenia, po ustaniu stosunku pracy, oznacza, na ogół, podjęcie lub kontynuowanie działalności zarobkowej, stanowiącej nowy lub kolejny tytuł do objęcia dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, a zatem, co do zasady, stanowi negatywną przesłankę przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu poprzedniego (pracowniczego) tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej). W konkretnym stanie faktycznym sprawy o sygn. III UZP 5/18 Sąd Najwyższy uwzględnił jednak szczególne okoliczności, w których wnioskodawczyni w chorobowym stanie przewlekłej depresji poddała się bezprawnemu żądaniu zleceniodawcy dalszego wykonywania rozmiarowo i wynagrodzeniowo marginalnego zlecenia w okresie orzeczonej niezdolności do kontynuowania tego typu działalności zarobkowej. Wymuszenie przez zleceniodawcę po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego na zleceniobiorcy (wnioskodawczyni) wykonywania marginalnej umowy zlecenia w okresie orzeczonej niezdolności do takiego świadczenia, które nosiło znamiona podstępny, groźby lub wprowadzenia w błąd zleceniobiorcy nie mogło być kwalifikowane jako kontynuowanie działalności zarobkowej wykluczające prawo wnioskodawczyni do zasiłku chorobowego po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego za cały okres wykonywania takiej działalności zarobkowej (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej), ponieważ wnioskodawczyni, która poddała się nielegalnemu żądaniu zleceniodawcy w okresie

orzeczonej niezdolności do wykonywania zlecenia kasjerki, znajdując się w stanie przewlekłej depresji o podłożu psychiatrycznym, mogła być pozbawiona w takim stanie chorobowym możliwości obiektywnej oceny spornych negatywnych następstw z zakresu ochrony ubezpieczeniowej (zasiłkowej), które wynikły z poddania się bezprawnemu żądaniu zleceniodawcy.

W niniejszej sprawie, nie sposób dopatrzeć się takich szczególnych okoliczności, co słusznie podnosi pełnomocnik organu rentowego. Powołany wyżej judykat nie może być, zatem, brany pod uwagę, przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c , Sąd zmienił zaskarżony wyrok , w punkcie pierwszym, i oddalił odwołanie.

Ireneusz Ryszard Łaski Agnieszka Olejniczak - Kosiara Barbara Kempa